

STIGEN MOT STRANDEN.

AV: EVA CARLBERG.

Det går en stig ner mot Nötöns strand,
letar sig fram genom snåren.
Famnar en ekstam, rundar en lind,
följer de gamla spåren.

Gå sakta min vän – stanna upp en stund,
lyssna till suset i träden!
I stillheten anar man tidens flykt,
glömmer ett ögonblick världen.

Uppe i backen du ännu kan se
mossiga kantiga stenar,
bildande grunden till stugan som stod
bland karghetens taggiga enar.

Där levde ej någon i överflöd;
tegen gav litet tillbaka.
Vinter och kyla frös allt till is –
människor fick försaka.

Men när vintern gått och våren kom
blev Nötön ett paradiset,
med konvaljedoft och tjärblomsglöd
och blommande blåbärsris.

Då kände de frihet – de stugans barn
som sprang barfota ute i gräset,
såg kanske en tranflock som drog mot norr
högt över Nötönäset.